

Anadolu Destanı Malazgirt

– Hamzakaplan · 28 Eylül 2012

ANADOLU DESTANI MALAZGİRT

Zaman akıp giderken sonsuz aleme doğru
Azap aleminde dert, azap yurdunda soru

Akarsular mürekkep, ağaçlar birer kalem
Olsa da anlatamaz ne insan ne de alem

Türkün ruhunda gizli İslam'ın öz kimliği
Sevdamın gözyaşları davamın sessizliği

İnsanlar korku ruhlu ve insanlar hayalet
Manadan soyutlanmış kemiğe bürünmüş et

Sevin Anadolu'm gün elbet senin günündür
Alparslan'ın ruhuyla her gün sana düğündür

Mukaddesler emanetler alınırken ayağa
Gece gözyaşlarını akıtır hep şafağa

Bizler çile çekmeden gidersek sonsuzluğa
Anadolu şikayet etsin bizi bayrağa

Dert var, çile çekmek var, bu uğurda ölmek var
Sonsuzluk; tek sevgilim, ölürsem beni sen sar

Her gece ağlıyorsa mazlumlar için için
Biri söylesin artık, ne bu bekleyiş, niçin?

Hey Anadolu sen mi Alparslan emaneti
Yoksa bizler mi olduk Avrupa esareti?

Dipsiz fezaya doğru yükselirken aminler
Aminlerin gözyaşı yedi kat gökte inler

Türk tarihi yazılı Malazgirt iclalinde
Selehaddin Eyyub-i Kudüs'ün hilalinde

Kapısı açılıyor şanlı Anadolu'nun
Yıkılıyor haçları akbaba ordusunun

Dualarla beraber açılırken kapılar
Dilden dile dolaşır o ölümsüz şarkılar

Peygamber mayasında yoğurulmuş komutan
Sana dua etmekte sonsuza dek bu vatan

Ey gök kubbede ezan çınlatan şanlı asker
Senin zaferin gibi olmadı hiçbir zafer

Senin emanetindir yurt, bayrak, ezan ve din
Emanetlere elbet duyan olacaktır kin

Bedir gibi suskundu yazılacak o destan
Keşmekeş hayalleri bırak Malazgirt'i an

Hani Anadolu'nun her bir tarafı haçtı
Anadolu'nun fethi muhakkak ihtiyaçtı

Bin yetmiş bir yılını gösterirken takvimler
Olmayacaktır artık adaletsiz taksimler

Ey yedi katın sırrı şefkat ruhlu Peygamber
Alparslan'ın yolunda bana, bana da yer ver

HAMZA KAPLAN
EYLÜL 2012